

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: "Kun en Spillemand", i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 197. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867559974528/facsimile.pdf> (tilgået 07. maj 2021)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

Og *Ladislaus* smilede: »min! – min var Du alt derude paa Søen!» og det var, som om den danske Knøs rødmede, men Ansigtet skjulte sig ved *Ladislaus*, som gjengjældte Kysset.

»Min var Du alt paa Søen!» – Ja, kunde Bølgerne fortælle, saaledes at vi forstode dem, da kom der vist mange artige Historier. Fiskene vide Besked, men de bleve gjorte stumme. Overalt seer man Viisdom i Naturen! Fiskene ere stumme, for ikke at fortælle, hvad Bølgerne sladdre, og Ormene i Jorden bleve stumme, for ei at fortælle, hvorledes de Døde kjede sig i Gravene. – – Vi ville ogsaa være stumme med Hensyn til Fortolkningen af disse Ord

Selskabet valgte den korteste Vei, der gik altsaa ikke over Lybeck til Hamborg, men lagde Reisen over den lille By Möln, bekjendt, som Verona og Assisi, ved en Grav*, her ligger *Uglspil*. Han skal være sat paa Hovedet ned i Graven; en Ugle og et Speil er hugget i Stenen. Engang stod her et Træ, som hver vandrende Haandværkssvend spigede et Søm ind i til Erindring og som en sød Forhaabning. Træet er fældet i Krigens Tid. Man dvæler ved Graven, selv Indskriften Ugle og Speil er jo en Calembourg. Det er gaaet *Uglspil* som *Homer*, man har betvivlet hans Tilværelse, tænkt sig at der stak flere Personer under dette Navn. Dog vi ville ei grunde derover, men vandre videre i *Uglspils* By, søge vor *Uglspil* og saaledes opsøge *Naomi*.

Möln er en interessant gammeldags By. Vi gaae hen i en af de snevre Gader, ind i et Hæus med tykke Mure, takket Gavl og faa og snevre Vinduer. I den rummelige Dile, vi træder ind i, staaer Beridernes Vogn, Værtens Vogn og en stor Rulle; Bordet er dækket; det seer ud, som om alle Husets Værelser, paa Sovekammeret nær, vare forenede i dette ene, som man kalder Dile.

Troppen havde siden den kom i Land havt en Reise af 6 Mile, derfor gjorde man sig nu tilgode. Den Danske, *Christian*, som han kaldtes, sad mellem *Ladislaus* og *Josephine*, Damen, vi kjende, med de vaicnde Fjær og de brogede Faner. Alt var Latter og Glæde, selv *Ladislaus* saae mindre mørk og alvorlig ud, det stolte Blik var forunderligt talende.

»Noch einmal die schöne Gegend!» sang Bajatzo og pludrede om »Gefornes» og »gebackenes Händel.« Alt i den veritable Wienerdialect, og da den danske *Christian* hviskede om Træthed, om at sove og

* I Verona *Romeo* og *Juliet*, i Assisi den hellige *Franciscus*'s.